

WELTEVREDENPOST

NIEUWSKRANT VOOR OUDERS EN MEDEWERKERS VAN KINDERCENTRUM WELTEVREDEN

“ Appeltjes zijn niet rood, appeltjes zijn groen”

In gesprek met Marieke Allaart (1950), pedagogisch medewerker op het Bijenhofje.

Door: Hanneke van Griethuysen- Kegel

M. Vasalis - Appelboompjes

*Op een recht, zwart kousenbeen,
dunne rokjes opgeheven,
dansend in de vroege regen
en de tuin voor zich alleen,*

*staan twee jonge appelbomen,
't witte bloed omhooggestegen,
vlinder-hoofden wijd omgeven
door hun aller-eerste dromen.*

*Met hun smalle voet in 't gras,
ingetogener en lomer
staan zij later in de zomer
na te peinzen hoe het was.*

*Voller wordend met de dagen,
vastgegroeid in 't ogenblik,
bestemd, mijn zustersjes, - als ik -
te wortelen, rijpen en vrucht te dragen.*

Ze begroet me hartelijk en laat me binnen in haar warme, opgeruimde huis: Marieke Allaart.

Vanuit de voorkamer wordt je blik onherroepelijk naar de groene, weelderige tuin getrokken waarin frambozenstruiken met heerlijk zoete frambozen, een perenboompje en een knoestige oude appelboom doen denken aan oude sprookjes van doornenhagen, kikkers op waterputten en de boomgaard van vrouw Holle.

Dat laatste vergelijk is misschien wel begrijpelijk, omdat ze met haar blozende wangen, hartelijke en liefdevolle oogopslag en doorleefde gelaatstrekken, past in een sprookje met een eerlijk, mooi einde.

“Het is een hobby van me”, zegt ze bescheiden, terwijl ze me rondleidt door haar tuin.

Even later, aan de ronde houten tafel, met een vers kopje thee en koekjes van de bakker, vertelt ze me uitvoerig over haar jeugd. Hoe ze opgroeide op Java, als dochter van een arts die wonder boven wonder het jappenkamp overleefde.

“Ik herinner me een jeugd van blote voeten, van altijd buiten zijn in dunne zomerjurkjes met mijn jongere zusje. Ik herinner me ook dat we altijd omringd waren door bedienden, die het huishoudelijke werk deden.”

Toen Marieke 9 jaar werd, vertrok het gezin naar Holland, naar Oegstgeest.

“Het was een grote klimaat shock, ineens moest ik laag over laag dragen terwijl ik gewend was bijna niets aan te hebben.”

Vanaf haar 10^e jaar tot haar 19^e woonde ze in Delft, waar ze de MMS volgde (nu vergelijkbaar met havo).

Daarna wist ze niet goed wat ze zou gaan studeren.

“Ik vond eigenlijk alles wel leuk en interessant, dus deed ik een beroepskeuzetest, daar kwam uit dat ik kleuterjuf moest worden maar dat vond ik meteen zo specialistisch.”

Ze volgde toen de sociale academie en ging daarna aan het werk in probleemgezinnen. Dit viel haar zwaar en daarom werkte ze in de gehandicaptenzorg, tot ze haar man leerde kennen. In 1979 ging ze in Bilthoven wonen en stichtte daar een gezin met drie zonen.

“Mijn oudste zoon ging naar de buurtschool, maar het ging daar niet zo goed. Hij was een typisch hoofdkind en toen ik ging kijken op de Rudolf Steinerschool, vond ik dat hij daar breder aangesproken zou worden.”

In 1987, werd het toenmalige peuterhuis opgericht en twee jaar

later, werd Marieke gevraagd daar wat invalwerk te doen.

“Het liep als een trein, we hadden drie volle groepen, in 1991 had ik een eigen groep en werkte ik drie ochtenden in het peuterhuis”

Met tussenpozen, waarin Marieke onder andere de opleiding tot spelbegeleider vanuit de oerbeelden volgde en een tijdje ambulante werk deed op de Zonnehuizen, kwam ze vorig jaar als vast gezicht terug op Kindercentrum Weltevreden op de groep ‘het Bijenhofje’.

Marieke heeft een grote ontwikkeling meegemaakt in de opvang aan jonge kinderen en nieuwsgierig naar haar blik op die veranderingen, vraag ik haar hiernaar.

“Ik kom uit een generatie, waar je niet vanzelfsprekend kiest voor werken of thuisblijven. Het was eigenlijk nog wat ‘ongewoon’ als je jonge kinderen had en daarnaast ook werkte.

Er waren in de tijd dat mijn kinderen klein waren, voor ouders mogelijkheden om opvoedingsvragen te delen met andere ouders, omdat je regelmatig met je kind bij een ander gezin ging spelen, daar had je tijd voor. Nadeel daarvan kon zijn dat je kind een nogal besloten opvoeding kreeg omdat de speelmomenten niet structureel waren en kinderen dus minder snel leerden socialiseren. Peuters die nu naar een peuterspeelzaal of kinderopvang gaan, leren binnen kaders van vaste gewoontes en rituelen, langzaam met andere kinderen te spelen. In deze tijd is opvang voor veel ouders een noodzaak geworden. Daarmee heeft het kind ook ineens een tweede wereld gekregen buiten de wereld thuis.

Ik ben er geen voorstander van dat een kind meer op de opvang is dan thuis, het komt ‘onaf’ op de wereld en moet nog zoveel leren. In de veilige leeromgeving van thuis, kan het leren zelfvertrouwen op te bouwen om de wereld in te gaan. Dat het kind in deze tijd ook de kans krijgt een ‘eigen’ wereld op te bouwen, met momenten zonder de ouders, vind ik geen slechte ontwikkeling. Ik zie ook dat vaders bijvoorbeeld een dag of dagdeel in huis voor hun rekening nemen, dat vind ik goed.”

Zijn de kinderen veranderd door de tijd? Marieke vindt van wel.

“Deze tijd is gericht op bewustzijn en de individuele ontwikkeling. De kinderen van deze tijd lijken wakkerder te zijn. Een mooi voorbeeld: als ik het liedje zing van: ‘mooie rode appeltjes’, is er zo een peuter die concludeert: ‘appeltjes zijn niet rood, appeltjes zijn groen...’

Kinderen worden al vroeg voor keuzes gezet: wat wil je eten, ben je moe? Daar wordt een kind onzeker van. In mijn dagelijks werk, neem ik kinderen mee in de stroom, ik observeer, hou een lijntje met ze, maar laat ook los, ze moeten ook een eigen speelwereld kunnen opbouwen. De kunst is, om kinderen ook soms zelf dingen op te laten lossen, een portie tegenslag heb je nodig om te kunnen groeien.”

Marieke geniet van het huishoudelijke element in het werken, ze ziet ook dat het nodig is kinderen bij het werk te betrekken.

“In mijn beginjaren als peuterjuf, dacht ik dat ik kinderen vooral moest leren spelen en dus speelde ik met ze mee.

Nu kijk ik het vaak even aan en als ik zie dat een kind niet vanzelfsprekend in het spel komt, betrek ik het kind vanuit het huishoudelijke, als ik zingend met de bezem het lokaal veeg of de appeltjes klaarmaak om rond te delen.”

Marieke geniet van het werken in een vast team. Ze ervaart het team als betrokken en goed opgebouwd wat betreft leeftijd en ervaring. Ze ervaart een betrokken oudergroep en opvallend veel betrokken vaders!

Aan het eind van ons gesprek, vraag ik haar of ze nog dromen of wensen heeft voor de toekomst, voor haarzelf en voor het Kindercentrum.

“Natuurlijk wens ik dat het Kindercentrum een goede huisvesting krijgt in de toekomst, na die vervelende brand. Voor mijzelf wens ik dat ik flexibel en open blijf, dankbaar en nieuwsgierig. En ik ben nu nog vitaal, ik hoop dat ik die veerkracht blijf behouden!”

Ik vertrek, anderhalf uur later en weer wat wijsheid rijker. Ze wijst me op een enorme mand verse appeltjes van de boer “Wil je er eentje voor onderweg?”mooie groene appeltjes.....van appelbomen zoals Vasalis ze omschreef in het voorgaande gedicht....mooie appeltjes van rijpe appelbomen.

WIST JE DAT

Oyke 'kukleklu' roept bij het zien van een kalkoen in de kinderboerderij?

Er ontzettend hard is geboend en geschrobd door lieve ouders om alle spullen na de brand weer mooi schoon te krijgen?

'bader blader' een ander woord voor is voor 'bladblazer' en een pincet eigenlijk een 'splinterpakkertje' heet?

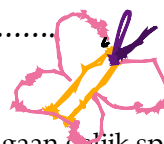

Henriette eind augustus een heerlijke barbeque verzorgde in haar tuin voor alle medewerkers?

Niki precies weet hoe je een spannende bananenrace houdt?

Rhiannon een eigen vervolg heeft op : 'Altijd is kortjakje ziek?' Namelijk: 'Hij moet altijd naar de kerk, maar hij wil het niet...'

Zomaar een woensdag in het Vlinderhofje.....

Het is 8 uur 's ochtends, de kinderen komen één voor één binnen lopen.

De kleinste kinderen hebben niet zo'n zin om te gaan zitten en te tekenen, ze gaan gelijk spelen met de auto's, trein, enz.

Rond half 9 beginnen de juffies met het brood deeg kneden. Er wordt gezongen dat de kinderen aan tafel mogen gaan zitten om de broodjes te gaan maken.

Ieder kind krijgt een raspje met een koekje, vooral de koekjes worden gelijk lekker opgegeten.

Ook de broodjes worden uitgedeeld en de kinderen gaan hard aan het werk ermee.

De kleinste kinderen zijn snel klaar met het maken van hun broodje en gaan samen met een juffie de handen wassen.

Ook de andere kinderen komen de handjes wassen als ze klaar zijn met hun broodje maken.

Vervolgens gaan we met z'n allen in het kringetje. Er staan een aantal stoeltjes klaar waar de grootste kinderen op mogen gaan zitten. De jongste kinderen mogen op het kleed gaan zitten, of bij juffie op schoot.

We beginnen met het kaarsje aan te steken en vervolgens staat Siene al gelijk op om Wouter kabouter uit zijn bed te halen. Wouter geeft iedereen een kus en zwaait naar Oyke, die op de bank is gaan spelen en springen.....

Wouter kabouter wordt in zijn stoel gezet en de kinderen mogen gaan staan om het liedje van de theepot te gaan zingen. Een aantal kinderen doet goed mee, de rest kijkt en luistert naar wat er gedaan en gezongen wordt. Ook zingen we nog het liedje van 'het regent op de brug maar ik wordt niet nat.'

2 liedjes zingen is voor de kleinste meer dan genoeg! Het kaarsje wordt uitgeblazen en de kinderen mogen gaan spelen.

Emilie, Rhiannon en Febe gaan gelijk met ze drieën baby'tje spelen.

Oyke en Gaia gaan samen afwassen in het speelkeukentje.

Niet alle kinderen weten gelijk wat ze moeten gaan doen en juffie helpt hierbij. Zo gaat ze bijvoorbeeld samen met Bram met de auto's spelen.

Jurre gaat met de trein spelen en Bram vindt dit ook wel heel leuk, dus hij gaat gelijk samen met Jurre meespelen.

Ook Chayim komt meespelen met de trein, hij zet alle boerderijdieren eromheen.

Famke gaat alle poppen aan en uitkleden. Mira ziet dit en begint vervolgens haar eigen beer aan en uit te kleden.

Louiza gaat samen met Chayim in het huisje spelen met de mand met de poppenkleertjes.

Chayim is een echte verzamelaar en stopt van alles en nog wat in de mand.

Siene loopt de klas door en speelt met alles wat ze tegenkomt op haar looproute.

De jongste kinderen wisselen veel van spel en speelmaatje.

Om 10 uur gaan een aantal kinderen met juffie op de wc plassen, de anderen worden verschoond op de nieuwe commode. Ook de jongste kinderen willen vaak op de wc plassen, vooral omdat ze dan hun handen mogen wassen bij het kraantje!

De juffies beginnen vervolgens met het opruim liedje te zingen. Een aantal kinderen helpt al goed mee, sommigen beginnen gelijk weer te spelen met hetgeen net is opgeruimd, vooral Chayim kan het erg leuk vinden om de opgeruimde spullen weer allemaal bij elkaar te verzamelen!

Als alles is opgeruimd en iedereen aan tafel zit, krijgt iedereen een doekje om de handen mee te poetsen. Erg leuk vinden ze het om zich achter dit doekje te verstoppen, het als hoedje te gebruiken, hun haren ermee nat te maken, enz.

Juffie zingt 'twee handjes op de tafel' met de kinderen en deelt vervolgens een koek uit aan iedereen.

Oyke vertelt ondertussen hele verhalen tegen Siene.

Emilie zit met haar koek te kletsen tegen de koek van Febe.

Juffie schilt ondertussen een appeltje en zingt hierbij een liedje.

Na de appel en koek eten worden de handjes weer gepoetst. We zingen dat we naar de gang gaan om buiten te gaan spelen.

De grote kinderen trekken zelf hun schoenen en jas aan. De kleinste kinderen worden hierbij nog geholpen.

Bram en Jurre hebben allebei een kruiwagen met een hark, bezem en schep erin, ze gaan het plein schoonmaken.

Chayim en Oyke zijn boomstammen en emmers aan het verzamelen om een vuur te maken. Chayim blaast naar het vuur.

Alle andere kinderen zijn aan het schommelen, in de zandbak aan het spelen of aan het fietsen.

De jongste kinderen vinden het vooral heel fijn om even lekker te kunnen schommelen en rusten hierbij ook uit.

Bij het opruimen buiten helpen de kinderen heel goed mee en het plein is dan ook heel snel opgeruimd.

Als we naar binnen gaan, gaan we de voetjes vegen, voetjes stampen, enz.

De kinderen vinden dit liedje heel erg leuk en doen vol energie mee.

Na het liedje mogen de kinderen de jassen en schoenen uitdoen.

Vervolgens mogen alle kinderen aan tafel gaan zitten en dan gaan we een broodje eten.

Chayim is onder het eten weer lekker aan het draaien met zijn bordje, dat vervolgens op de grond kapot valt.

Chayim zegt: 'Bordje kapot, kan niet maken.'

Alle broodjes zijn op en de doekjes voor schone handjes worden er weer bijgehaald. Emilie verstoppt zich achter het doekje en begint met het zingen van 'Klein Willemijntje'. Juffie haakt hierop in en de andere kinderen doen ook mee.

De kinderen die gaan slapen krijgen nog een schone luier en gaan met een juffie mee naar de slaapkamer.

Gaia en Mira gaan vaak liedjes zingen als ze op bed liggen. De liedjes van Wouter Kabouter en van de ochtendkring zijn vaak door de babyfoon te horen.

Jurrie en Emilie zijn de enigste twee die niet gaan slapen en mogen daarom even bij de BSO gaan spelen.

Na een tijdje beginnen een aantal kinderen weer wakker te worden en juffie loopt naar de slaapkamer om ze uit bed te halen. Op het moment dat juffie de slaapkamer wil uitlopen, klinkt er een zacht stemmetje van Febe: 'Juffie, ik ben ook wakker'.

Febe wordt er ook uitgehaald en op het moment dat we naar de klas lopen, komen we Emilie in de gang tegen.

Ze pakt gelijk Febe bij de hand en neemt haar mee naar de klas.

De oudste slapers, zoals Mira en Famke krijgen hun mandje op de bank en mogen zelf hun kleren weer aantrekken.

Rond half 3, kwart voor 3, gaan we een rijstwafel eten met sap erbij.

De oudste kinderen maken grapjes aan tafel en zeggen dat het sap 'kinderbier' is.

Louiza drinkt haar glaasje op en zegt: 'Ik ga ontploffen!'

Als de buikjes weer vol zitten, mogen de kinderen weer gaan spelen.

Louiza en Jurre gaan samen op vakantie en Febe en Emilie zijn weer baby'tjes.

Chayim heeft zich afgezonderd in een hoekje en speelt daar met de bakjes, schoteltjes, enz.

Op het moment dat Chayim opstaat en wegloopt,

loopt Siene er snel heen en gaat spelen waarmee Chayim speelde.

Om half 5 wordt er nog een appeltje gegeten en de kinderen worden één voor één opgehaald.

Het was weer een hele bewegelijke dag met al die grote en vooral kleine kinderen!

Juffie Annelieke

Een terugblik op Camping DiepBergen

In de eerste week van de zomervakantie stonden er tenten op het schoolplein en was de BSO omgebouwd tot een echte camping. Aan de kinderen werd bij binnenkomst gevraagd of ze gereserveerd hadden en voor hoe lang het verblijf was. De camping had op de dag van de opening eveneens een mooie activiteit op haar programma staan: een huifkartocht in het natuurgebied Houdringe en het Panbos. Een wat norske koetsier met zijn liefvallige assistente bereiden de twee fjordenpaarden die de groenkoets voorttrokken. Op een vraag of ze dit werk altijd met zijn tweeën deden, antwoordde de koetsier wat brommerig dat dit tegenwoordig verplicht is. De veiligheidsvoorschriften van de ggd

gelden hier dus ook al. De koetsier legde uit dat de koetsier tegenwoordig niet meer alleen op pad mag voor het geval dat er ongelukken gebeuren. Tsjja, daar valt weer helemaal niets tegen in te brengen natuurlijk. Toch was de groenkoets niet helemaal ggd proof want zodra we de bospaadjes bereiden, galmde er een begrip dat in de wijde omtrek te horen was: takkie takkie!! Zoals een grote groep fietsers elkaar waarschuwt als er een auto van voren of van achteren nadert, zo werd er bij ons "takkie takkie" geroepen! Dan moest iedereen bukken om niet een van de naar binnen slaande takken tegen zich aan te krijgen. De zijkant van deze koets was namelijk open en we konden de takken heel goed tegen de koets aan horen slaan. Na de eerste takkie takkie, kwam al snel de verwachtingsvolle vraag vanuit een van de kinderen: "Komt er weer een takkie takkie aan?" Takkie takkie zou de rest van de vakantie een mooie herinnering oproepen.

De volgende dag hebben we camping t-shirts gemaakt. Dit kon niet gebeuren voordat er een naam voor de camping werd bedacht. Tijdens een lunchoverleg met de kinderen kwamen verschillende namen naar voren waaronder natuurlijk ook "Takkie Takkie". Uiteindelijk kozen de kinderen voor de naam Diepbergen. Nu konden de t-shirts en het welkomstbord gemaakt worden. Als doorlopende activiteit werden er verschillende soorten tenten (waaronder de tipi) van papier gevouwen. Zoals op een echte camping speelde het dagelijks leven zich vrijwel de hele dag buiten af. Binnen hadden we de BSO omgetoverd in een zomers oord met een binnenzandbak en parasols. Elke dag lasen we verhalen voor over kamperen. Aan het einde van de week week hadden we een groot fietsparcours gemaakt van een rol van 250 meter rood wit markeer lint. Voor één keer mochten de kinderen ook binnen fietsen. Dat de volgende ochtend Weltevreden en dus ook de Bso, was afgezet met hetzelfde markeerlint omdat het plein mogelijk een schuilplaats voor voortvluchtige overvallers van de ALDI was, wisten we toen nog niet..... De dag daarop werd het schuurtje van het kindercentrum in brand gestoken!

In de tweede week moesten we door rookschade verhuizen naar de achterkant van de school, waar we in de twee kleuterklassen verbleven. De kleuterspeeltuin was voor alle kinderen een prettige speelplein. De bso was inmiddels veranderd in een knuffeldierenverblijf (KDV), dus was weer de vraag: "hoe lang duurt het verblijf?" Ditmaal ging het dan wel over het verblijf van de knuffeldieren! De intake van de knuffeldieren die de kinderen mee hadden genomen, wekte verbaasde gezichten op van de kinderen. Allereerst werden de knuffeldieren gewogen op een hele oude weegschaal. Daarna werd er aan de baasjes van de knuffeldieren gevraagd of de knuffels gevaarlijk waren en of er nog verdere bijzonderheden waren. Daarna werden ze in bed gelegd. Sommige kinderen brachten een hele tas met knuffels mee en één kind nam maar liefst zestien knuffels mee!! De medewerkers van het verblijf verzorgden alle knuffeldieren

heel goed en zonder voorkeursbehandelingen. En als er dan een keer een knuffel kwijtraakte of zich had verstopt, ging iedereen de vermiste knuffel direct zoeken totdat die gevonden werd.

Verder knutselden de kinderen de hele week dierenkijkdozen van de oceanen, Azie en Afrika. Ook konden kinderen poppenkastdieren van sokken maken. Twee heerlijke weken! *Richard Breedveld*

ZONNENSTRAALTJES VANGEN....

Kinderen die komen en gaan.....

Vorige weltevreden post waren er enkele schrijffouten bij de nieuwe kindernamen ingeslopen: Louiza Amohammadi, Gaia Smulders en Zonne Smulders waren/zijn ingestroomd op het vlinderhofje.

Kinderen die vanaf mei zijn ingestroomd:

Vlinderhofje:

Jurre Bottema heeft kort op ons kdv gezeten en is zodra hij 4 werd gelijk doorgestroomd naar de bso.

We hebben kort mogen genieten van Fransje Schoots door familieomstandigheden is zij helaas al weer uitgestroomd.

Nieuwe kinderen Vlinderhofje:

Eva Pielage, Famke van Ijzendoorn, Siene Bottema, Ella Verwoert, Oscar Mulder, Chayim Duveen, Jolan Bergkotte en Famke van de Ven.

4-jarigen uitstroom:

Dagmar Kooistra, Denisha-Zarah Hogendoorn en Jadi Gerritsen. Gelukkig zien we hen alle vier weer terug in onze bso.

Bijenhofje:

Nieuwe kinderen bijenhofje:

Abel Leijnse, Kalle Dijkstra, Arwen Brocatus en Marijn Odijk

4-jarigen uitstroom:

Raven de Kruik, Mannes Boerma, Annabel Pijl, Nora en Merel Goossen

Buitenschoolseopvang:

Nieuwe kinderen met een vaste plaatsing (soms al eerder bij ons bekend door incidentele plaatsingen)

Daniël van der Putten, Bram Huese, Nathan van der Putten, Noor van Selm, Fleur Michiels, Nora Huese

Aan het eind van het schooljaar hebben een aantal kinderen afscheid genomen van onze bso. Soms omdat ze zelfstandig naar huis kunnen, een enkeling is naar de middelbare school gegaan. Ook zijn er kinderen verhuisd en/of zijn naar een andere school gegaan, of hebben andere schooltijden gekregen waardoor opvang niet meer nodig was: Robin Verhoef, Merlijn van den Biggelaar, Doerian Mierop, Sara van Dongen, Koen Ahsman, Joep Hoefman, Suze Günther, Juriaan Goudsblom, Jibbe Loman, Max van der Plas en Meike Krouwel.

We hopen dat alle kinderen met een goed gevoel terug kijken op de bso.

KINDERCENTRUM WELTEVREDEN

Weltevreden 6
3771 AL De Bilt
030-2202766

www.kcweltevreden.nl

WELTEVREDENPOST

Uitgave nr. 10

KOPIJ EN REDACTIE:

Hanneke van Griethuysen- Kegel,
hankegel@gmail.com
hanneke@kcweltevreden.nl

VAN DE REDACTIE

In het najaar van 2011 is hier de 10e uitgave van de Weltevredenpost verschenen. Dank aan alle bijdragen van medewerkers.

Wilt u een bijdrage leveren aan de post, dan horen we dat natuurlijk graag! Tot de volgende post!